

ĐỨC TIN VỮNG MẠNH VÀ Ý CHÍ SỐNG CÒN

Cuộc gặp gỡ đáng ghi nhớ của **Cha Eugene Arco** với cô **Soida** phụ nữ Công Giáo **Sri-Lanka**. Cha là Linh Mục dòng Khiết Tâm Đức Mẹ (Thừa Sai Scheut) làm việc truyền giáo tại Hồng Kông. Xin nhường lời cho Cha Eugene Arco.

Ngày còn nhỏ, tôi rất sợ Bệnh Viện. Nguyên ý nghĩ về hình ảnh mũi kim đâm vào da thịt đủ làm tôi rợn tóc gáy! Rồi khi trông thấy cảnh người bệnh nằm trên giường với đủ thứ máy móc và dây nịt chằng chịt chung quanh, chẳng những làm tôi sợ hãi mà còn khiến tôi như mất hết nhuệ khí. Thiên chức Linh Mục tôi nhận lãnh - Hồng Ân trọng đại đến từ **THIÊN CHÚA** - không giải thoát tôi khỏi nỗi lo sợ trẻ con này.

Và định mệnh trở trêu. Tôi được chỉ định trông coi giáo xứ Thánh Anrê ở Tseung-Kwan-O bên Hồng-Kông. Tại đây, mục vụ thường xuyên của tôi là thăm viếng các bệnh nhân và đáp lời họ kêu cầu đến ban các Bí Tích sau cùng cho họ. Nhiệm vụ mới này ghi một khúc quanh trong cuộc đời Linh Mục của tôi. Trong vòng không đầy 3 tháng, tôi thăm viếng rất nhiều bệnh nhân nơi hai nhà thương nằm trong khu phố Tseung-Kwan-O.

Tôi trải qua nhiều kinh nghiệm khác nhau: an ủi thì ít nhưng đau thương thì nhiều. Chẳng hạn tôi sống tâm tình khắc khoải âu sầu khi ban Phép Xức Dầu cho một bệnh nhân gần sinh thì. Tôi cũng ném mùi cay đắng thất vọng khi toàn thể họ hàng nhất mực từ chối, không muốn một người thân đang nằm ở phòng "hồi sinh" lãnh bí tích Xức Dầu. Đối với họ, "Xức Dầu" tức là chuẩn bị chết! Nhưng tôi không bao giờ quên cuộc gặp gỡ với cụ bà 97 tuổi. Cụ yếu đến độ chỉ nằm yên với đôi mắt khép chặt .. Nhưng cụ lại tỉnh hẳn khi nghe tin có Linh Mục đến thăm. Cụ còn cố gắng vượt mức là ngồi dậy đưa tay cho tôi bắt rồi thăm thì câu nguyện chung với tôi.

Ngoài ra còn có cuộc gặp gỡ khác làm tôi ghi nhớ mãi. Đó là cuộc tôi viếng thăm cô Soida nơi một nhà thương ở Chai-Wan. Cô Soida là phụ nữ Công Giáo trẻ di dân Sri-Lanka giúp việc cho một ông chủ Hồng Kông. Một bệnh nhân khác nói với tôi về cô Soida.

Khi bước vào phòng, tôi thoáng trông thấy một bệnh nhân nằm ở cuối, quay mặt vào tường. Tôi tiến lại gần cất tiếng chào và nói: - Tôi là Linh Mục Công Giáo. Tôi đến thăm và mang Minh Thánh Đức Chúa GIÊSU KITÔ cho cô.

Cô Soida mỉm cười lễ độ đáp:
- Con xin kính chào Cha!

Xong, cô mời tôi lấy ghế ngồi xuống cạnh giường cô. Chúng tôi trao đổi chuyện trò trong vòng một tiếng rưỡi đồng hồ.

Năm 1996 cô Soida đến Hồng-Kông tìm việc làm lúc mới 20 tuổi. Tháng 11 năm 2002, cô bị tét trọng thương nơi đầu khi lau cửa sổ nhà ông chủ. Thấy mình không khoẻ, cô Soida xin chủ cho đi gặp bác sĩ, nhưng ông chủ nhất mực từ chối. Hai tuần sau, cô Soida đành xin nghỉ không lương, vì cô bị đau đầu kinh khủng và bị chóng mặt liên miên. Vì tình trạng sức khoẻ mỗi ngày một tồi tệ hơn, ông chủ Hồng Kông buộc cô phải tự xin nghỉ việc và trở về Sri-Lanka. Nhưng cô Soida từ chối, vì các bạn đồng hương nhấn nhủ:

- Nếu làm như thế, tức khắc ông chủ sẽ lợi dụng tình thế và cô sẽ bị mất hết quyền hưởng lương bổng cũng như phải trả mọi chi phí thuốc men và nhà thương.

Trong thời gian này, sức khoẻ cô Soida trầm trọng thêm. Ông chủ bắt buộc cho cô nghỉ việc. Nhờ bạn bè giúp đỡ, cô Soida được nhận vào nhà thương chữa trị và đem nội vụ ra trước tòa án Lao Động. Cô Soida thắng kiện. Ông chủ đành phải trang trải mọi chi phí nơi nhà thương cũng như hoàn lại mọi đồng lương mà cô Soida có quyền hưởng.

Khi tôi đứng lên chào từ biệt, cô Soida nhã nhặn cảm ơn tôi và nói:

- Nhờ Cha đến thăm, con cảm thấy bớt cô đơn và một ngày nằm nhà thương như rút ngắn lại. Trước đây con thường tự nhủ: "Làm thế nào để trải qua một ngày mà không bị buồn chán?" Giờ đây con cảm thấy có thể vượt qua giai đoạn thử thách này.

Tôi không biết điều gì xảy ra sau đó cho cô Soida, vì hai ngày sau, cô lên đường trở lại quê hương. Riêng đối với tôi, cuộc gặp gỡ với cô là một hồng ân. Lòng can đảm chấp nhận một tình huống đáng thương, sự nhiệt tình khi phải đương đầu với những khó khăn gần như không thể vượt qua nổi và nét cương nghị không buông xuôi trước thất bại của cô gây một ấn tượng mạnh nơi tôi. Nhưng nhất là, Đức Tin vững mạnh cùng ý chí sống còn của cô Soida khuyến khích tôi rất nhiều. Tôi cảm ơn **THIÊN CHÚA** Quan Phòng cho phép tôi có dịp gặp gỡ cô. Trong khi đó, cô Soida cũng tin tưởng chắc chắn rằng chính **THIÊN CHÚA** sai tôi đến gặp cô.

... "Có ba điều tôi hết lòng ao ước, cả ba đều đẹp lòng **THIÊN CHÚA** và người ta: anh chị em hòa thuận, láng giềng thân thiết, vợ chồng ý hợp tâm đầu. Nhưng cũng có ba hạng người tôi ghét ghét, và không chịu nổi lối sống của họ: nghèo mà

kiêu, giàu mà gian trá, già đầu mà ngu, còn đi ngoại tình” (Sách Huấn Ca 25,1-2).

(“CHRONICA CICM” Bulletin mensuel, n.4, Mai/2003, trang 108-110)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt